

'Jongeren worden te weinig gehoord'

Photo News

BRUSSEL

LOTTE BECKERS

Kinderrechten- commissaris Vanobbergen weet dat euthanasie bij minderjarigen geen symbooldiscussie meer is. 'Er overlijden al jongeren met medische begeleiding. Een wetsaanpassing zal dus eerder een kader scheppen voor een situatie die vandaag al bestaat.'

In uw advies schrijft u dat in het euthanasiedebat met een achterhaalde blik naar jongeren wordt gekeken.

Vanobbergen: "We willen vooral ingaan tegen het klassieke beeld dat kinderen en jongeren niet in staat zijn om hun ziekte te begrijpen en de impact van bepaalde beslissingen te voorzien. Of dat jongeren de neiging hebben om zich te conformeren naar de wensen van hun ouders. Maar dat is eerder een kwestie van loyaliteit, maar tussen koppels die hiermee geconfronteerd worden spelen die gevoelens toch evengoed.

"We moeten loskomen van het

stereotype idee dat volwassenen volledig ontwikkelde wezens zijn die zo'n beslissing rationeel en autonoom kunnen nemen, en jongeren niet."

Zelf stelt u voor om met leeftijdscategorieën te werken, al vindt u leeftijd arbitrair.

"We zijn ons bewust van de verschillen tussen jongeren. Al blijkt wel vaker dat langdurig zieke jongeren een zekere maturiteit verwerven ten opzichte van hun gezonde leeftijdsgenoten. In die zin is een duidelijke afbakening niet zinvol, omdat je mature maar te jonge kinderen buitensluit.

"Toch schuiven we leeftijdsgrenzen naar voren, omdat ze een grote rechtszekerheid bieden. Via onze klachtenlijnen horen we vaak jongeren die van hun ouders geen inspraak krijgen. Met wettelijke leeftijdscategorieën vermijd je dat probleem, en toont de overheid dat ze jongeren serieus neemt."

Wat stelt u concreet voor?

"We hebben ons laten inspireren door het Nederlandse, trapsgewijze model. Vanaf zestien zouden jongeren moeten kunnen zeggen wat ze willen, en daarin gevolgd worden. We weten dat ze de mening van hun ouders erg belangrijk vinden, dus het is logisch dat ze ook betrokken worden. Tussen twaalf en zestien zouden ze moeten kunnen zeggen wat ze wensen, zonder dat ze de finale beslissing zelf nemen. Het is vooral belangrijk dat die kans om hun stem te laten horen geformaliseerd wordt, zoals jongeren na hun twaalfde ook bij echtscheidingen hun zegje kunnen doen. Bij jongere kinderen wordt zo'n formeel proces moeilijker, ze zijn minder eenduidig.

"Vast staat wel dat beslissingen zoveel mogelijk in consensus tot

stand moeten komen. Juridisch gezien is het belangrijk om de rol van jongeren, hun ouders en artsen duidelijk af te bakenen. Maar in de praktijk zul je zien dat die veel meer in elkaar zullen overlopen."

"Vanaf zestien,,

"zouden jongeren,,

"moeten kunnen,,

"zeggen wat ze,,

"willen, en daarin,,

"gevolgd worden',,

"Bruno Vanobbergen,,